

ALCRIS

MARY IRWIN
I know
books

În căutarea mamei

Traducerea și adaptarea în limba română de:

CECILIA IONESCU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

În sfârșit, Lucinda îl va întâlni pe faimosul doctor Jonathan Rathbone! Se simți străbătută de un fior de entuziasm când o siluetă înaltă pătrunse în sala de așteptare: el era. Se ridică și-i întinse mâna, o mână umedă, pe care el o strânse în pumnul puternic. Tânăra femeie se ruga să nu-i observe nervozitatea. Aștepta de mult timp această confruntare și spera să scape basma curată.

„Nu, nu este foarte exact“, se gândi ridicând ochii spre privirea adâncă, a ochilor de culoare cafeniu-închis, atintită asupra ei. Trebuia să se străduiască să nu considere această întâlnire ca pe o „confruntare“. Jonathan Rathbone era de acum patronul său, așadar, trebuia să-l asculte, cel puțin la început. După trecerea perioadei de încercare, va avea răgazul să-i dezvăluie adevărata sa personalitate. Era hotărâtă chiar să-i facă viața infernală dacă încerca să-și exercite imposibila autoritate asupra ei. Conversațiile

telefonice pe care le avuseseră, când Lucinda se afla încă la spitalul St.Celine, nu fuseseră întotdeauna ușoare și presupunea că, să lucreze cu acest medic celebru, va fi și mai greu de suportat. Va trebui să dea dovadă de comori de răbdare.

– Așadar, facem în sfârșit cunoștință, doctore Barrymore, spuse Jonathan Rathbone, conducând-o spre biroul său.

Lucinda își stăpâni o puternică dorință de a râde. Părea atât de emfatic. Marea majoritate a oamenilor îi spuneau Lucinda, dar poate era de preferat ca relația lor să se stabilească pe baze strict profesionale. Aceasta îi va da libertate de mișcare când se va hotărî să intre în acțiune...

– Într-adevăr, răspunse ea pe un ton firesc. Dar v-am trimis atâtea paciente, încât am impresia că vă cunosc de mult.

El zâmbi, iar Lucinda constată că era mai degrabă un bărbat frumos. Pentru a fi cinstită, trebuia chiar să admită că era extrem de seducător și de asemenea, mai tânăr decât și-l închipuise: probabil n-avea mai mult de patruzeci de ani. Desigur, câteva fire argintii se vedeau în buclele brune și dese, dar asta nu făcea decât să-i sporească farmecul.

– Luați loc, vă rog, îi spuse, așezându-se el însuși în spatele biroului.

Lucinda se execută, fără să-l scape din ochi, conștientă că și el o examina cu atenție. Și se întrebă dacă așteptarea de o jumătate de oră pe care i-o impusese, fusese intenționată.

– Mărturisesc faptul că am fost surprins de decizia consiliului de administrație, în ceea ce privește angajarea

dumneavoastră în această instituție, încep Jonathan. Nu vă voi ascunde că prima mea alegere nu s-ar fi îndreptat asupra dumneavoastră. Dar în acel moment eram absent și în consecință, mă voi supune dorinței colegilor mei.

Lucinda strânse din buze.

– Iată un mod cel puțin bizar de a-mi ura bun venit, doctore Rathbone!

El o privi cu o mină enigmatică.

– Am obiceiul să spun ceea ce gândesc.

– Mi se pare că am observat.

– Ah, o regăsesc aici pe fata cu care am vorbit adesea la telefon!

– Nu mai sunt o fată, doctore Rathbone, voi avea în curând douăzeci și șapte de ani. Și în cazul în care candidatura mea nu vă convenea, trebuia să vă opuneți prin veto. La urma urmei, dumneavoastră conduceți acest spital și, cu siguranță, nu este prea târziu pentru a convoca unul dintre ceilalți candidați..

– Haide, doctore Barrymore...

Lăsă ochii în jos, pe dosarul așezat pe birou.

– Pot să-ți spun Lucinda? o întrebă pe un ton mai blând.

– Nu mi se pare necesar. Îmi place totuși să nu amestec viața profesională și cea personală, doctore Rathbone!

La privirea glacială pe care i-o acordă, Lucinda se gândi că se pregătea s-o concedieze chiar înainte de a-și prelua atribuțiile.

În încăpere se lăsa o tăcere stânjenitoare. În cele din urmă, bărbatul își îndreptă din nou atenția asupra dosarului și începu iar să vorbească, de data aceasta cu o voce lentă și măsurată.

– După toate aparențele, aveți calificativele și experiența cerute de acest post. Dar spuneți-mi, de ce ați părăsit spitalul St. Celine? Această instituție renumită, situată în centrul Londrei, mi se pare totuși locul ideal pentru o tânără femeie dornică să-și facă o carieră. Găsesc ciudat că ați dorit să vă deplasați spre estul orașului.

Ea se strădui să zâmbească, dar își simțea bătăile inimii accelerându-se.

– Doresc să mă specializez în obstetrică. Iată de ce alegerea mea s-a îndreptat spre spitalul Mary Rathbone.

Acesta era motivul pe care-l înscrisese pe fișa de informații referitoare la ea. Un motiv sincer... printre altele, pe care le va dezvălui la timpul potrivit.

După cum sconta, răspunsul îl satisfăcu pe interlocutor, care considera instituția pe care o conducea ca tot ce era mai bun în materie de obstetrică. O mândrie pe care tânără femeie o găsea justificată, văzând maternitatea care fusese fondată de mama sa, celebrul doctor Mary Rathbone, care acum nu mai practica. După aceea, fusese adăugat un serviciu de pediatrie.

El se ridică și înconjură biroul pentru a se opri la câțiva centimetri de Lucinda. Aceasta percepea perfect ostilitatea pe care i-o arăta. Dar această ostilitate se amesteca și cu

altceva, ce nu reușea să definească, un fel de forță stranie, care o intriga. În acea clipă înțelese că-și dorea cu ardoare să lucreze cu acest bărbat, în ciuda incompatibilității evidente de caracter.

– Cred că prezența dumneavoastră aici, doctore Barrymore, va reprezenta pentru mine o permanentă provocare, îi declară calm. Dar sunt gata s-o susțin...

Ce suflet mare! Lucinda se ridică și-și aținti ochii albaștri în ai săi. Ar fi vrut să-l trimită la naiba, dar nu era posibil: postul acesta era pentru ea de-o importanță capitală. Era ocazia visată de a dobândi o experiență de înalt nivel în domeniul obstetricii și de a-și pune în practică propriile idei în materie. Fără să mai vorbească de nenumăratele întrebări ce o frământau de când descoperise că acest spital era cel în care se născuse, dintr-o mamă pe care n-o cunoscuse niciodată.

Stăpânindu-și orgoliul, îi adresă un zâmbet de o blândețe prefăcută.

– Ei bine... starea dumneavoastră de spirit mă încântă. Când doriți să-mi preiau atribuțiile?

– Vă puteți instala în această dimineață și începeți să munciți după-amiază.

Lucinda păli. Și în ajun fusese de gardă la St.Celine și sperase să i se acorde măcar două zile de concediu, înainte de a ocupa acest nou post la spitalul Mary Rathbone.

El se ridică, ceea ce-l făcu să pară și mai înalt.

— Sper să fiți o persoană rezistentă, doctore Barrymore, deoarece mi se întâmplă să fiu foarte exigent. Pentru a nu vă ascunde nimic, văzându-vă, mi-a fost puțin teamă. Sper că veți fi în măsură să-mi dovediti contrariul.

— Nu vă temeți, nu-mi lipsesc resursele, îi explică Lucinda, încercând să-și stăpânească mânia ce-o copleșea.

El zâmbi când se îndepărtă pentru a-i deschide ușa, indicându-i astfel încheierea întrevederii.

— Judecând după talentul de a avea replică promptă, sunt gata să vă cred.

Lucinda zâmbi la rândul său, simțind că era probabil vorba de un compliment.

— Avem programată o cezariană, la ora două, reluă el pe un ton ferm. În sala de operații numărul unu. Să fiți acolo cu o jumătate de oră înainte. Aș vrea să mă asistați.

Lucinda înghiți în sec.

— Bine, sir.

„Sir“ era o reacție reflex la un ordin provenit de la un superior. De-abia îi ieșise din gură micul cuvânt, că-și reproșă prompt că-l rostise. Și când te gândești că se străduise să se sustragă raportului de forță pe care interlocutorul său era în măsură să-l instaureze!

Se îndepărtă pe culoar, puțin satisfăcută de performanța sa. Desigur, doctorul Jonathan Rathbone considera că el câștigase prima rundă! Se liniști totuși, spunându-și că lupta de-abia începuse.

Lucinda traversă curtea și urcă scara de piatră ce ducea la clădirea rezervată personalului, unde era situată camera

LIBRIS We know books
ei. Se strâmbă auzind sirena stridentă a unei ambulante. Să locuiască în locul în care muncea nu va fi deloc odihnitor. Dar la drept vorbind, asta n-o deranja. Își iubea profesiunea și prefera să i se consacre mai degrabă aici, decât să se lase fermecată de luminile orașului. Acest decor nu-i mai aparținea, mai ales de când Adrian plecase.

Urcă ultima treaptă și împinse ușa din lemn. Un suflu de aer cald o întâmpină în hol. Așezată alături de o fereastră care dădea spre curtea interioară, o secretară îi zâmbi în timp ce înainta spre ea.

– Portarul v-a lăsat bagajele în camera dumneavoastră, doctore Barrymore. Așadar, v-a plăcut întrevederea cu marele șef?

Tânăra femeie izbucni în râs.

– Nu prea!

Apreciase deja primirea călduroasă, aproape maternă a secretarei, când se prezentase la întrevederea de angajare, ca și în aceeași dimineață, când sosise încărcată cu toate lucrurile sale personale.

Edith Jackson zâmbi larg, în timp ce cu vârful degetelor verifica dacă undulațiile cărunte erau încă bine coafate.

– Vă veți schimba curând părerea. Ca fiecare de aici, veți simți repede farmecul lui Jonathan Rathbone.

– Presupun că glumiți...

– Este un obstetrician minunat, răspunse simplu Edith.

– Nu mă-ndoiesc de asta. De altfel, este unul din motivele pentru care mi-am dorit să lucrez în acest spital. Dar îl găsesc prea arogant.

– Are perfectă dreptate să fie mândru de ceea ce a realizat. Pentru a nu vă ascunde nimic, acum opt ani, când i-a succedat mamei sale, eram puțin îngrijorată. Era atât de tânăr atunci... De-abia treizeci de ani. Dar n-a întârziat să ne demonstreze de ce era în stare. În câteva luni, spitalul funcționa ca un orologiu bine pus la punct.

– Sunt de acord să cred asta! observă Lucinda pe un ton aspru.

„Comparația este bine găsită, se gândi. Bărbatul acesta are în locul inimii un mecanism!“

– Pacientele îl adoră.

După toate aparențele domnișoara Jackson nu era dispusă să-și oprească discursul laudativ.

– Și toate infirmierele sunt îndrăgostite de el.

Lucinda strâmbă din nas.

– Asta trebuie să-i complice existența...

– Oh, nu le încurajează deloc. Asta ar semăna nervozitate și discordie în instituție.

Tânăra femeie clătină capul râzând. Aceste bârfe o amuzau.

– Evident, spuse. După toate aparențele, lucrați aici de foarte mult timp.

– Dumnezeu, da! Ei bine, lăsați-mă să calculez... de treizeci de ani buni.

Lucinda își umezi buzele uscate.

Așadar, domnișoara Jackson era deja în serviciu de trei ani, când se nascuse ea. Putea măcar să-i pună imediat

câteva întrebări... Dar nu, era de preferat să mai aștepte puțin. Oricum, nu mai era momentul potrivit.

Lucinda intră în camera ce i se atribuisese. Era o încăpere austeră, dar spațioasă și luminoasă. Mobilierul era redus la minimul necesar: un pat, un birou și două fotolii. Descoperi, culmea luxului, că încăperea era prevăzută chiar cu o cabină de duș.

Înaintă spre fereastră și contemplă peisajul cenușiu care i se oferea vederii. Primii fulgi de decembrie se învârtteau prin aerul rece, ca și când ezitau să se așeze pe solul lucind de umezeală. Trecătorii înaintau cu pași grăbiți, cu capul între umeri, pentru a se apăra de vântul înghețat care sufla peste oraș.

Lucinda se întoarse și-și trecu privirea prin cameră, întrebându-se cât timp va rămâne aici. Semnase un contract pentru șase luni, care se putea reînnoi prin asentiment reciproc. Dar, după schimbările pe care se pregătea să le facă în spitalul Mary Rathbone, Jonathan Rathbone nu va mai dori probabil să prelungească numitul contract.

Însă n-avea importanță. Era gata să-și pună această slujbă în joc, pentru a-și apăra idealurile. Considera că toate femeile aveau dreptul să-și aleagă metoda prin care să nască. Nu trebuia să li se impună. Ori, diferitele conversații telefonice cu Jonathan Rathbone o lăsaseră să creadă că, asupra acestui punct nu era deosebit de maleabil. Ea era de asemenea la curent cu cazul Julien, prietena sa din copilărie. Aceasta din urmă își dorise o naștere naturală, dar

marele maestru nici nu voise să audă! Îndată ce se prezentase la spital, fusese dusă în sala de operație, unde fusese supusă unei cezariene. Lucinda își propuse să ridice această problemă într-o zi.

Își petrecu restul dimineții aranjându-și lucrurile în cameră, apoi se duse în sufrageria instituției, pentru a gusta din mâncarea de lux a spitalului. Fu foarte plăcut surprinsă de finețea acestui prânz: pateuri crocante, urmate de rinichi cu cartofi înăbușiți, totul servit pe o față de masă imaculată, de o chelneriță stilată. Evident, familia Rathbone știa să aibă grijă de personal.

Curând, fu alături de două femei tinere, care după ce o învăluseră într-o privire strălucind de curiozitate, o salutaseră scurt, apoi se adânciseră din nou în conversația lor.

Lucinda gustase prima înghițitură din tarta cu mere când o mână i se așeză pe umăr. Înălță capul, surprinsă. Vecinele de masă își ațintiseră deja privirile în spatele ei, cu un zâmbet cordial pe buze. Lucinda se întoarse și văzu chipul întunecat al patronului, aplecat deasupra sa.

– Am imediat nevoie de dumneavoastră. Pentru o cezariană.

Din expresia lui Jonathan Rathbone, înțelese că era vorba despre o urgență. Lucinda își înghiți îmbucătura și-și împinse scaunul. Stagiul la St.Celine o obișnuise cu mesele luate în fugă.

Îl urmă pe coridorul lung, întinzând pasul pentru a înainta în viteza lui. Nu uitase remarca referitoare la fragilitatea sa...